

Η ΠΙΟ ΟΜΟΡΦΗ ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ

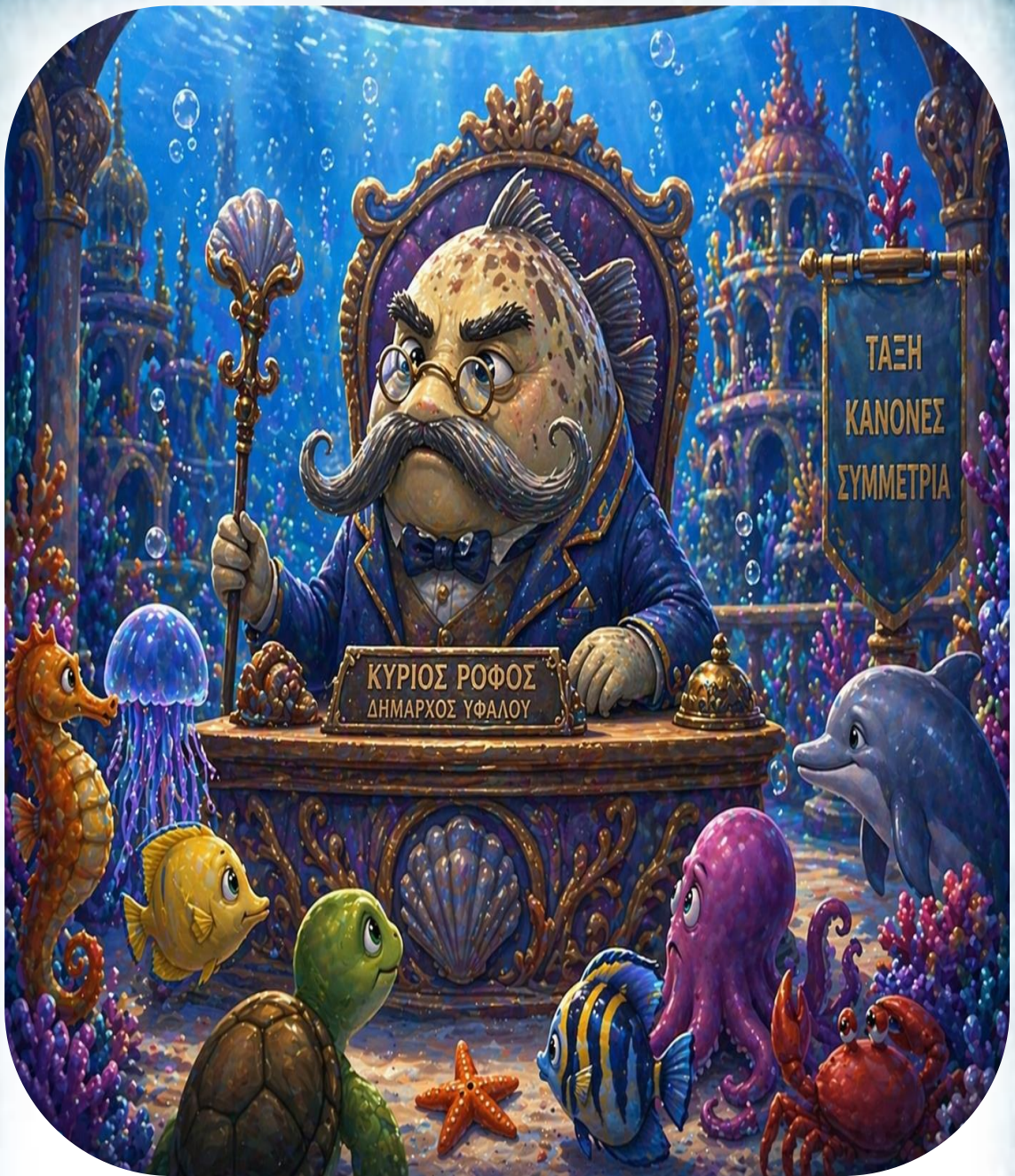

**2^ο ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ
ΠΕΥΚΩΝ
ΤΑΞΗ Γ'
2025 – 2026**

**Υπεύθυνη εκπαιδευτικός
Γκιούρα Χρυσούλα**

Σε μια μακρινή και όμορφη θάλασσα, υπήρχε μια μεγάλη πολιτεία, ο Γαλάζιος Ύφαλος, όπου ζούσαν πολλά διαφορετικά θαλάσσια ζώα. Κάθε ένα είχε τα δικά του χαρακτηριστικά, τα δικά του χρώματα και τις δικές του συνήθειες. Μερικά ήταν μεγάλα, άλλα μικρά. Μερικά είχαν φτερά, άλλα ουρές, και άλλα περνούσαν τον χρόνο τους παίζοντας στις ρηχές ή στις βαθύτερες περιοχές.

Στον Γαλάζιο Ύφαλο, μια όμορφη πολιτεία χτισμένη ανάμεσα σε πολύχρωμα κοράλλια, όλα λειτουργούσαν με κανόνες. Δήμαρχος ήταν ο κύριος Ροφός, ένας αυστηρός και οργανωτικός αρχηγός που πίστευε πως για να υπάρχει τάξη, όλα έπρεπε να γίνονται με τον ίδιο τρόπο από όλους. Όμως, στον Ύφαλο ζούσαν τρία πλάσματα που δυσκολεύονταν πολύ με αυτή την τάξη.

Ο Σίμος ο Ιππόκαμπος: Ο Σίμος είχε γεννηθεί με ένα πτερύγιο πιο μικρό από το άλλο. Δεν μπορούσε να κολυμπήσει γρήγορα και χρειαζόταν πάντα να κρατιέται από τα φυτά της θάλασσας για να μετακινείται. Όμως, τα μονοπάτια του Υφάλου ήταν γεμάτα απότομα ρεύματα και καθόλου σταθερά στηρίγματα.

Η Μίνα η Μέδουσα: Η Μίνα ήταν διάφανη και πανέμορφη, αλλά δεν είχε ακοή. Ένιωθε τις δονήσεις του νερού, αλλά δεν μπορούσε να ακούσει τις σφυρίχτρες των δελφινιών που προειδοποιούσαν για τον κίνδυνο ή τα τραγούδια των φίλων της στην πλατεία.

Ο Άρης ο Αστερίας: Ο Άρης ήταν στο αυτιστικό φάσμα. Είχε απίστευτη μνήμη και ήξερε κάθε πετραδάκι του υφάλου, αλλά δεν του άρεσε καθόλου η φασαρία. Όταν ο βυθός γινόταν πολύ θορυβώδης, ο Άρης κλεινόταν στο καβούκι του και δεν έβγαινε για μέρες.

Φεστιβάλ της Μεγάλης Σπηλιάς

Την άνοιξη, ο κύριος Ροφός ανακοίνωσε το «Φεστιβάλ της Μεγάλης Σπηλιάς». Θα γινόταν ένας μεγάλος χορός στο πιο ψηλό σημείο του Υφάλου. Όλη η πολιτεία στολίστηκε, αλλά οι τρεις φίλοι ήταν περίλυποι.

Δεν υπάρχει περίπτωση να ανέβω μέχρι τη σπηλιά. Τα ρεύματα εκεί ψηλά είναι πολύ δυνατά για το μικρό μου πτερύγιο και δεν έχει κανένα φύκι να κρατηθώ.

Κι εγώ πώς θα ξέρω πότε ξεκινάει η μουσική για να χορέψω; αναρωτήθηκε η Μίνα, κουνώντας τα πλοκάμια της λυπημένα.

Θα έχει τόσα πολλά ψάρια και τόση φασαρία, που θα θέλω να κρυφτώ στην άμμο.

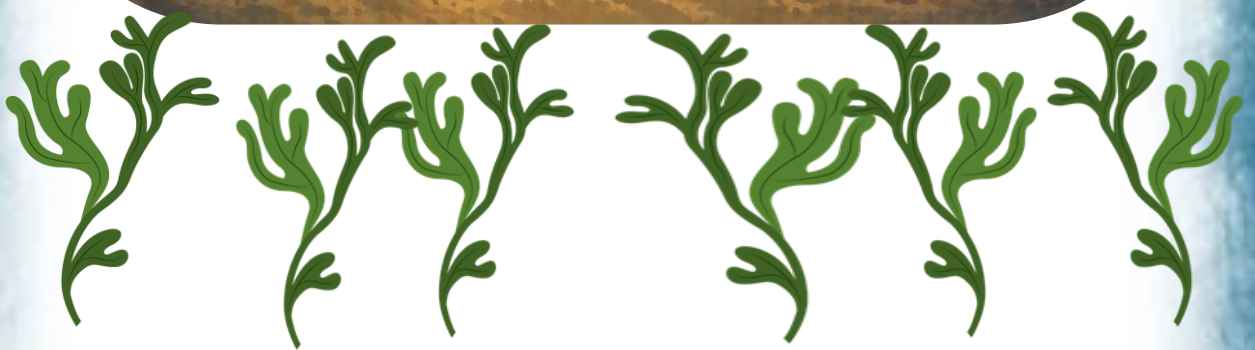
Τότε, η Σοφή Χελώνα, η γηραιότερη κάτοικος του βυθού, τους πλησίασε.
-Γιατί περιμένετε τον Ροφό να αλλάξει τον Ύφαλο; Εσείς ξέρετε τι χρειάζεστε. Δείξτε το στους άλλους!

Οι τρεις φίλοι αποφάσισαν να δράσουν.
Ο Σίμος, με τη βοήθεια μιας ομάδας
καβουριών, άρχισε να πλέκει γερά σχοινιά
από φύκια και να τα δένει κατά μήκος του
δρόμου προς τη σπηλιά. Έτσι, όποιο
πλάσμα δυσκολευόταν να κολυμπήσει,
μπορούσε να κρατιέται και να ανεβαίνει
με ασφάλεια.

Η Μίνα πρότεινε στα ηλεκτροφόρα χέλια αντί να βγάζουν μόνο ρεύμα, να αναβοσβήνουν τα σώματά τους στον ρυθμό της μουσικής. Έτσι, όλοι όσοι δεν ακούν, θα μπορούσαν να «βλέπουν» τον ρυθμό, ακόμα κι αν δεν τον άκουγαν.

Ο Άρης, με τη σειρά του, έφτιαξε μια «Σπηλιά της Ηρεμίας» δίπλα στην κεντρική πλατεία, χρησιμοποιώντας μαλακά σφουγγάρια που απορροφούσαν τους ήχους, για όποιον ένιωθε κουρασμένος από τη γιορτή.

Όταν έφτασε η νύχτα του Φεστιβάλ, ο Κύριος Ροφός έμεινε άναυδος. Είδε γριές τσιπούρες που δεν μπορούσαν να κολυμπήσουν καλά να χρησιμοποιούν τα σχοινιά του Σίμου. Είδε ψάρια από κάθε γωνιά του ωκεανού να χορεύουν κοιτάζοντας τα φώτα των χελιών. Είδε ακόμα και τον ίδιο τον εαυτό του να ξεκουράζεται για λίγο στη σιωπηλή σπηλιά του Άρη όταν κουράστηκε από τις ομιλίες.

Η Σοφή Χελώνα άδραξε την ευκαιρία.

- Κύριε Δήμαρχε, ο Ύφαλος πρέπει να αλλάξει. Δεν χρειαζόμαστε μόνο ταχύτητα, χρειαζόμαστε πρόσβαση.

Στο τέλος της βραδιάς, ο Ροφός πήρε τον λόγο.

- Πίστευα πως ο Ύφαλος ήταν τέλειος επειδή ήταν τακτοποιημένος. Αλλά σήμερα κατάλαβα πως ήταν μισός.

Χωρίς τα σχοινιά του Σίμου, χωρίς τα φώτα της Μίνας και τη γαλήνη του Άρη, πολλοί από εμάς θα ήμασταν απόντες. Από σήμερα, ο Γαλάζιος Ύφαλος δεν θα ανήκει στους γρήγορους ή στους δυνατούς. Θα ανήκει σε όποιον έχει καρδιά που χτυπά.

Με την καθοδήγηση των τριών φίλων, ο Ροφός φρόντισε να κατασκευαστούν:

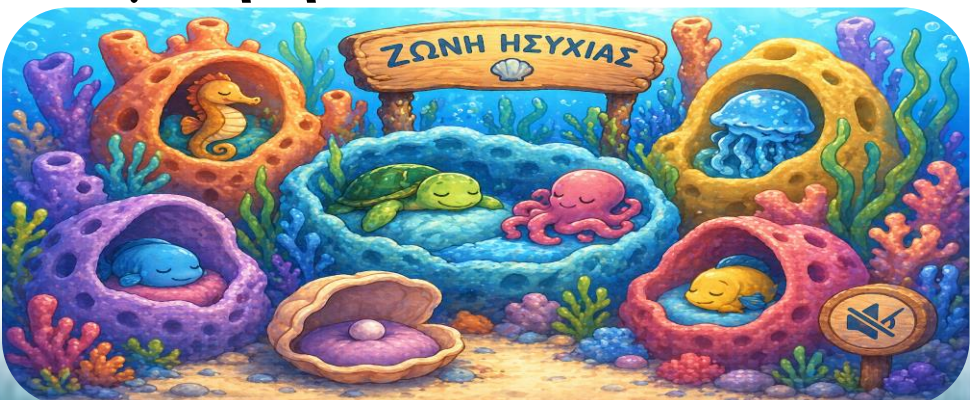
- Χειρολαβές από κοράλλια σε όλα τα κεντρικά μονοπάτια, ώστε ο Σίμος και κάθε άλλο αργό πλάσμα να μετακινείται με ασφάλεια.

- Φάρoi με χρώματα δίπλα στις σφυρίχτρες, ώστε η Μίνα και όλοι όσοι δεν ακούν, να ξέρουν τι συμβαίνει.

- Ζώνες Ησυχίας με μαλακά θαλάσσια σφουγγάρια, όπου ο Άρης και όποιος κουράζεται από τη φασαρία, μπορεί να βρίσκει γαλήνη.

Η πολιτεία του Γαλάζιου Υφάλλου δεν ήταν πια απλώς πολύχρωμη, αλλά και αρμονική. Ο Σίμος, η Μίνα και ο Άρης δεν ήταν πια στην άκρη του Υφάλλου, ήταν στην καρδιά του, ως οι επίσημοι Σύμβουλοι Συμπερίληψης της πολιτείας.

ΤΕΛΟΣ